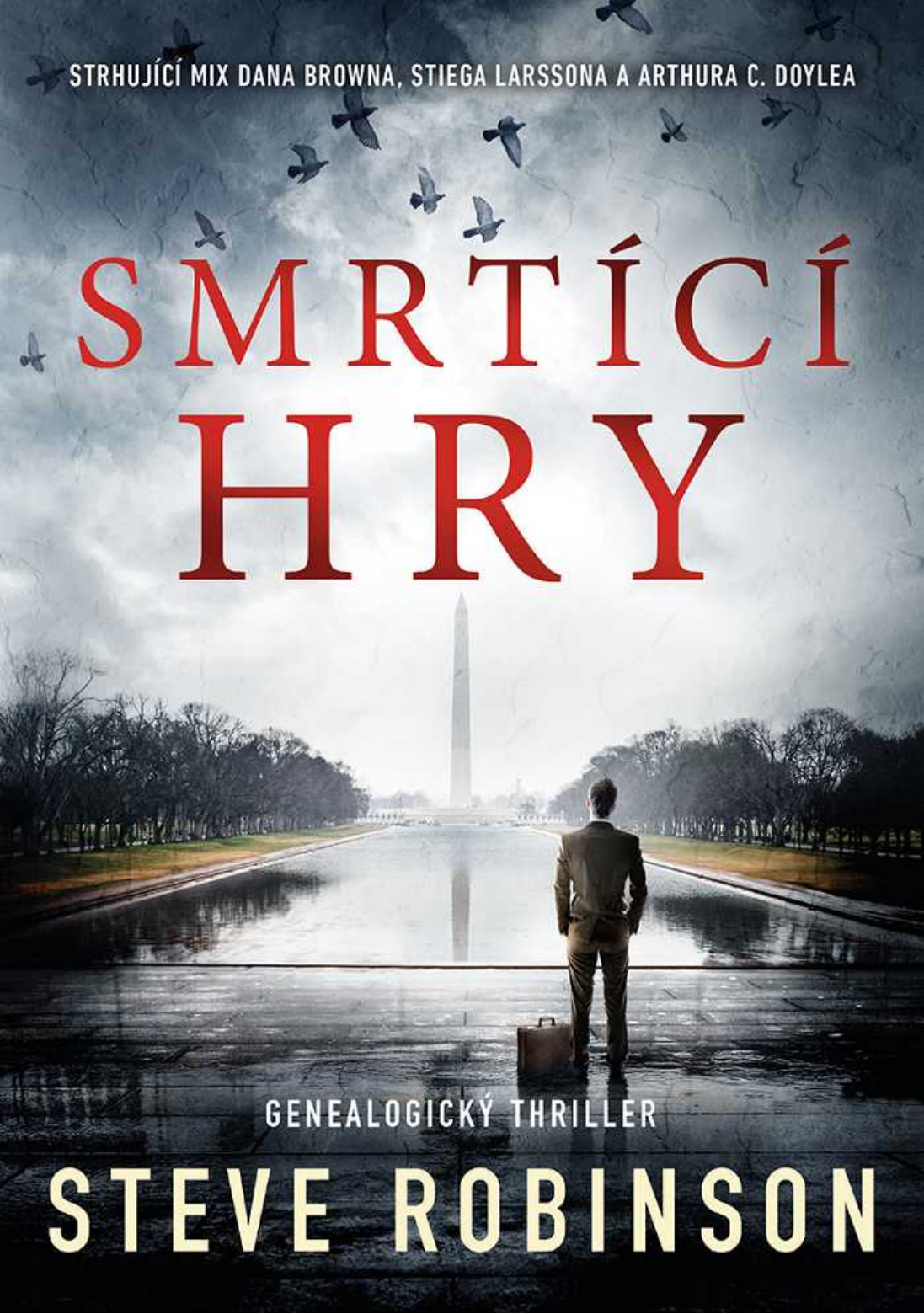

STRHUJÍCÍ MIX DANA BROWNA, STIEGA LARSSONA A ARTHURA C. DOYLEA

SMRTÍCÍ HRY

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

SMRTÍCÍ HRY

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

JEFFERSON TAYTE

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně
Spříznění
Smrtící hry

Připravujeme

Dopisy od mrtvého

SMRTÍCÍ HRY

STEVE ROBINSON

Přeložila Kateřina Niklová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2017
Translation © Kateřina Niklová, 2019
Cover © Blacksheep Design, 2019
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-147-2 (pdf)

Mé ženě Karen

PROLOG

Po probuzení si uvědomila dvě věci. Zaprvé jí byla zima. Byl to takový ten chlad, jaký je cítit až v morku kostí. Jektaly jí z něj nekontrolovatelně zuby a ona chtěla, aby to přestalo. Musela být zticha, jinak ji ten muž najde.

A zadruhé se bála.

Nemohla si vzpomenout, proč se tolik bojí, instinktivně však věděla, že má strach. Byla úplně vydešená. Kolem vládla tma, naprostá tma. Seděla skrčená s koleny přitaženými k hrudi a rukama složenýma na chodidlech. Zkusila se pohnout, končetiny měla celé ztuhlé a bolavé, nebylo tam ale dost místa. Ať už byla kdekoli, napadlo ji, že se tu musela schovat. Ano, to bylo ono. Schovávala se před tím mužem a musela tu být už nějaký čas, když jí byla taková zima.

Kde se to ale schovala a proč měla jenom jednu botu?

Snažila se přemýšlet. Kéž by si mohla vzpomenout. Sundala ruce z prokřehlých chodidel a začala jimi přejíždět po hladkých stěnách okolo. Byly tak blízko, že nemohla ani natáhnout paže. Hádala, že je v nějaké bedně, a sotva ji to napadlo, dech se jí zadřhl v hrdle, neboť ji přepadla klaustrofobie. Chtěla se odsud probít. Chtěla křičet, věděla ale, že by to byl špatný nápad.

Zaskočil ji obrázek, který jí probleskl myslí. Byl to ten muž. Zlobil se a ona před ním utíkala a snažila se někde schovat. Předpokládala, že právě kvůli němu se schovává v bedně. Jenže opravdu se schovávala? Napadla ji odpověď, nad kterou zavržela hlavou. V duchu uviděla svoji druhou botu, a to na podlaze

doma vzadu v garáži. Ležela na zádech několik metrů od ní, natahovala se po kladivu, které zahlédla jen pár okamžiků předtím, než ji muž dostihl, a když ji strhl zpátky, pryč od kladiva, vykopla. Ztratila botu při rvačce. Neschovala se. Nepodařilo se jí utéct.

Tak proč se krčila uvnitř bedny?

Vystrašeně se zachvěla, když pochopila, že ji sem musel strčit ten muž. Konečně zaječela.

„Johne!“

Její manžel nebyl doma, když se ten muž objevil u dveří, pak ji ale napadlo, že to musel vědět. S pláčem začala bušit do stěn. Znělo to tlumeně a dutě. Ať už ji ten muž strčil kamkoli, moc dobře věděla, že s ní nemá dobré úmysly. Musela se dostat ven. Zatlačila na stěnu před sebou a zády se zapřela do té za sebou. Po chvíli se jí zdálo, že slyší prasknutí. Potom ale zaslechla další zvuk a strnula. Někde venku cvakly dveře. Ozvaly se kroky a blížily se. Zrychlil se jí dech.

Byl to ten muž.

Ztichla a ve tmě naslouchala, dokud neutichly i kroky. Potom uslyšela mužský povzdych, načež ji oslepilo světlo. Zamrkala a snažila se zaostřit. Ve stěně po její pravici se otevřela čtvercová díra ne větší než krabička zápalek. Dovnitř proniklo světlo a ona poprvé spatřila, kde je. Stěny bedny pokrývaly obrázky – miniaturní obrázky. Viděla knihovnu a několik krbů, malinké portréty lidí, které nedokázala rozpoznat. A nad sebou měla vnitřní část sedlové střechy, z níž visel mrňavý lustr. Nevěřicně se ho dotkla. Byla uvnitř domečku pro panenky, odkud byla odstraněna vnitřní patra, aby se do něj vešla.

Světlo v okýnku, které muž otevřel, zmizelo a ona se k němu otočila. To, co spatřila, ji překvapilo. Bylo to oko – jeho oko – šedé jako ocel a snadno rozpoznatelné podle jizvy, která v půlce přetínala levé obočí. Ženě se opět zadrhl dech v hrdle. Pořád netušila, co s ní má muž v plánu, obávala se ale, že to brzy zjistí.

Oko zamrkalo, jak na ni muž zaostřil.

„Chtěl jsem si být jistý, že jsi vzhůru,“ řekl a navzdory tomu, co udělal nebo se chystal udělat, nedával najevo žádné emoce, žádnou nervozitu ani vzrušení. „Ostatní byli při vědomí, když se to stalo. Tím si můžeš být jistá.“

Ostatní? Jací ostatní?

„Když se stalo co?“ zeptala se, ale muž neodpověděl.

Oko zmizelo z okýnka a interiér domečku pro panenky opět zalilo světlo. Vzápětí ucítila silný chemický pach benzínu. Slyšela, jak šplouchá o střechu nad ní. Viděla, jak teče přes okénko.

„Co chcete?“ zeptala se s panikou v hlase. „Proč to děláte?“

Jedinou odpovědí jí bylo nezaměnitelné škrtnutí zápalky. Zaškrábala a zaprskala, pak se u okýnka znovu objevilo mužovo oko.

„Jefferson Tayte ví proč,“ řekl a ukázal jí plamínek.

Pak hodil zápalku dovnitř.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

O deset dnů později

Usazen vzadu ve voze, které pro něj federální vláda poslala na mezinárodní letiště Dulles, cítil Jefferson Tayte uspokojení nad tím, že je zpátky doma ve Washingtonu, DC – třebaže kvůli vážnosti situace, která ho povolala zpátky, netrval ten pocit dlouho.

Před čtyřiaadvaceti hodinami byl se svojí snoubenkou, profesorkou Jean Summerovou, v Londýně a užívali si poslední společný večer předtím, než Jean bude muset vyrazit do Skotska na seminář o počátcích skotské monarchie. Nyní dělal společnost Federálnímu úřadu pro vyšetřování. Ještě stále nevěděl proč a nedostatek informací ho začínal přišerně frustrovat. Věděl jen to, že někdo zemřel, a smrt toho člověka nějak souvisela s ním. Stačilo to na to, aby nasedl do letadla, zatím si ale nebyl tak úplně jistý, jestli je tu proto, aby pomohl, nebo jako podezřelý.

Sedadlo spolujezdce bylo prázdné. Vedle Tayta, na druhé straně jeho aktovky a vaku na obleky, seděl muž, který ho osobně uvítal u letadla, velící zvláštní agent Jordan Reese – muž pověřený vedením vyšetřování. Byl stejně vysoký jako Tayte, ale štíhlý a svalnatý. Byl to Afroameričan s krátce zastřiženými vlasy a stínem vousů na tváři, jehož tmavě šedý trojdílný oblek Taytův hnědý dvojdílný a věčně pokrčený zahanboval.

„Děkuju vám za trpělivost, pane Tayte,“ řekl Reese a upravil si kravatu, která byla stejně inkoustově modrá jako jeho košile.

„Omlouvám se za to, že jsem vám doposud neposkytl víc informací, než ale přejdeme k detailům, rád bych vám napřed ukázal, proti čemu stojíme.“

Nacházeli se tři kilometry od Kapitolu a jeli kolem McMillan Parku, který byl od druhé světové války obehnaný plotem a až na několik výjimečných příležitostí pro veřejnost nepřístupný. Stmívalo se. Ve slábnoucím říjnovém světle viděl Tayte přes plot z ostnatého drátu betonová síla bývalé pískové úpravní vody, na jejímž místě byl pětadvacetiakrový park zřízen. Přiléhala k vodní nádrži McMillan Reservoir s rozlehlou sítí podzemních katakomb, která byla nyní uzavřená a opuštěná. Uměl si představit, že by to mohlo být skvělé místo pro vraždu, a pokud se případu ujala FBI, muselo jít o něco víc než jen o obyčejnou vraždu.

Auto zajelo k černé kovové bráně, kterou ihned otevřel muž ve známé tmavě modré uniformě metropolitní policie. Hned za branou stály dva policejní vozy, a skutečnost, že jejich majáky neblinkaly, Taytovi prozradila, že situace je už díky bohu pod kontrolou.

„K vraždě došlo tady?“ zeptal se Tayte, který se rozhlížel kolem, zatímco mířili k prvnímu ze sil. „Je to místo činu?“

Reese kývl. „V brzkých ranních hodinách tu zavraždili dva muže. Dvojčata.“

„Dvojnásobná vražda,“ zamumlal si Tayte pro sebe.

Reese se trpce zasmál. „Jde o mnohem víc.“

Vozidlo zastavilo před silem, které bylo, stejně jako všechna ostatní, jež minuli, zčásti obrostlé břečťanem. Řidič zůstal ve voze, zatímco Reese vystoupil.

„Prosím, následujte mě, pane Tayte,“ požádal, když vykročil.

Tayte nechal aktovku na sedadle a šel za Reesem k velkému obloukovému vchodu naproti silu. Těžké šedé dveře byly otevřené a visely nakřívo na jednom rezavém pantu. Vchod hlídal další příslušník metropolitní policie. Reese mu ukázal svůj

odznak, načež byli vpuštěni dovnitř. Po široké vybetonované rampě se dostali do podzemních katakomb, kde dříve probíhal proces pískové filtrace, který upravoval a čistil většinu pitné vody ve městě. I po tolika letech cítil Tayte pod svými polobotkami udusaný písek a vzduch čpěl po vlhkém betonu. V nejbližším okolí vládlo šero, Tayte však brzy poznal, kam míří, a to podle reflektorů rozestavěných okolo místa činu.

„Těla jsou pořád tady?“ zeptal se trochu znepokojeně. Pokud tomu tak bylo, chtěl se na ten šok připravit. Napřed ho překvapilo, že v tak dutém prostoru nemá jeho hlas žádnou ozvěnu, potom však pochopil, že je tomu tak kvůli řadě sloupů, které podpíraly klenbu děleného stropu jen kousek nad jeho hlavou.

„Ne, už jsme tu skoro hotoví,“ řekl Reese. „Napadlo mě, že by bylo dobré, abyste viděl, jak oběti zemřely, než odstraní tu věc, kterou vrah použil, a odvezou ji na další zkoumání.“

Tayte se zadíval na zařízení, o kterém Reese mluvil. Jednalo se o nádrž velkou asi metr dvacet na metr dvacet a metr osmdesát vysokou. Zdála se být zhotovená z tvrdého plexiskla, v každém rohu a po stranách vyztuženého ocelovým rámem. Zleva byla k nádrži připojena hadice s vodou a poklop nádrže byl zvednutý asi na padesát centimetrů. Jak se Tayte blížil, všiml si, že podlaha je mokrá. Hádal, že nádrž byla plná, než ji policie po objevení těl vypustila. Uvnitř nádrže se nacházela další silná vrstva plexiskla, ke kterému byla připevněna židle opatřená koženými popruhy na kotníky a zápěstí a dalším přes břicho. Identická židle stála i venku před nádrží, postrádala ale popruhy a nebyla ani připevněná k podlaze.

„Vidíte tu krabici vedle nádrže?“ řekl Reese a ukázal. „Je v ní pérový pant a navíjecí mechanismus, který uvolňuje páku a zvedá víko. Jakmile se zavře, nedá se zevnitř otevřít.“

„Co se tu stalo?“ zeptal se Tayte a svraštil obočí, když se pokusil představit si to.

„Oba bratři se utopili,“ řekl Reese. „Když objevili jejich těla, jeden měl v ústech roubík a byl přivázaný k židli. Druhý se volně vznášel ve vodě. Vrah se napíchl na starý vodovodní řad, ze kterého nádrž naplnil.“

Reese vzal do ruky židli před nádrží a zatřásl s ní. „Naši nejlepší teorií je, že jeden z bratrů se probral tady na té židli. Je v ní tlakový spínač, takže když vstane, spustí se voda. Uslyší ji, otočí se a uvidí bratra v nádrži, jak se snaží osvobodit, zatímco voda stoupá. Rychle zváží své možnosti. Zatahá za hadici, protože si myslí, že tak zastaví přítok vody, je ale příliš dobře upevněná a nemůže s ní hnout. Napadne ho, že by mohl najít něco ostrého a hadici přeříznout, třeba zároveň i přivolat pomoc, jenže voda stoupá příliš rychle. Jestli odejde, bratr se utopí. Uvidí popruhy, které poutají bratra k židli, a řekne si, že když se postaví na tu svoji, může do nádrže vyšplhat. Pak už postačí popruhy rozepnout a oba můžou vylézt ven. Jenže přesně to od něj vrah očekává. Chce, aby skočil dovnitř a pokusil se bratra zachránit.“

„A přišel tak sám o život,“ řekl Tayte pro sebe. Věděl, že by patrně jednal stejně.

Reese kývl. „V nádrži je další senzor. Když bratr, který byl předtím venku, vlezl dovnitř, aby toho druhého zachránil, senzor zabouchl víko a obě dvojčata uvěznil. Nádrž se naplnila a oni se utopili.“

Tayte se otrásl, když si osud obětí představil. Celá ta past byla hrozivá. „Připadá mi to jako dost komplikovaný způsob, jak někoho zabít,“ namítl, když si zařízení znovu prohlédl. Zamračil se. „Jak sem ten vrah všechno to vybavení dostal?“

„To je skvělá otázka, pane Tayte. Náš vrah vše očividně nějaký čas plánoval. Patrně sem to zařízení přinesl kus po kuse a schoval ho tu, dokud ho nepotřeboval. Musel ho sestrojít přímo tady. Nemí možné, aby sem tu nádrž dostal v jednom kuse.“

„Co zabezpečení? Jsou tu nějaké kamery?“